

JARO V NÁS

Písno z dětské poesie

národního umělce

Františka HRUBÍNA

sestavila

a s dětským souborem

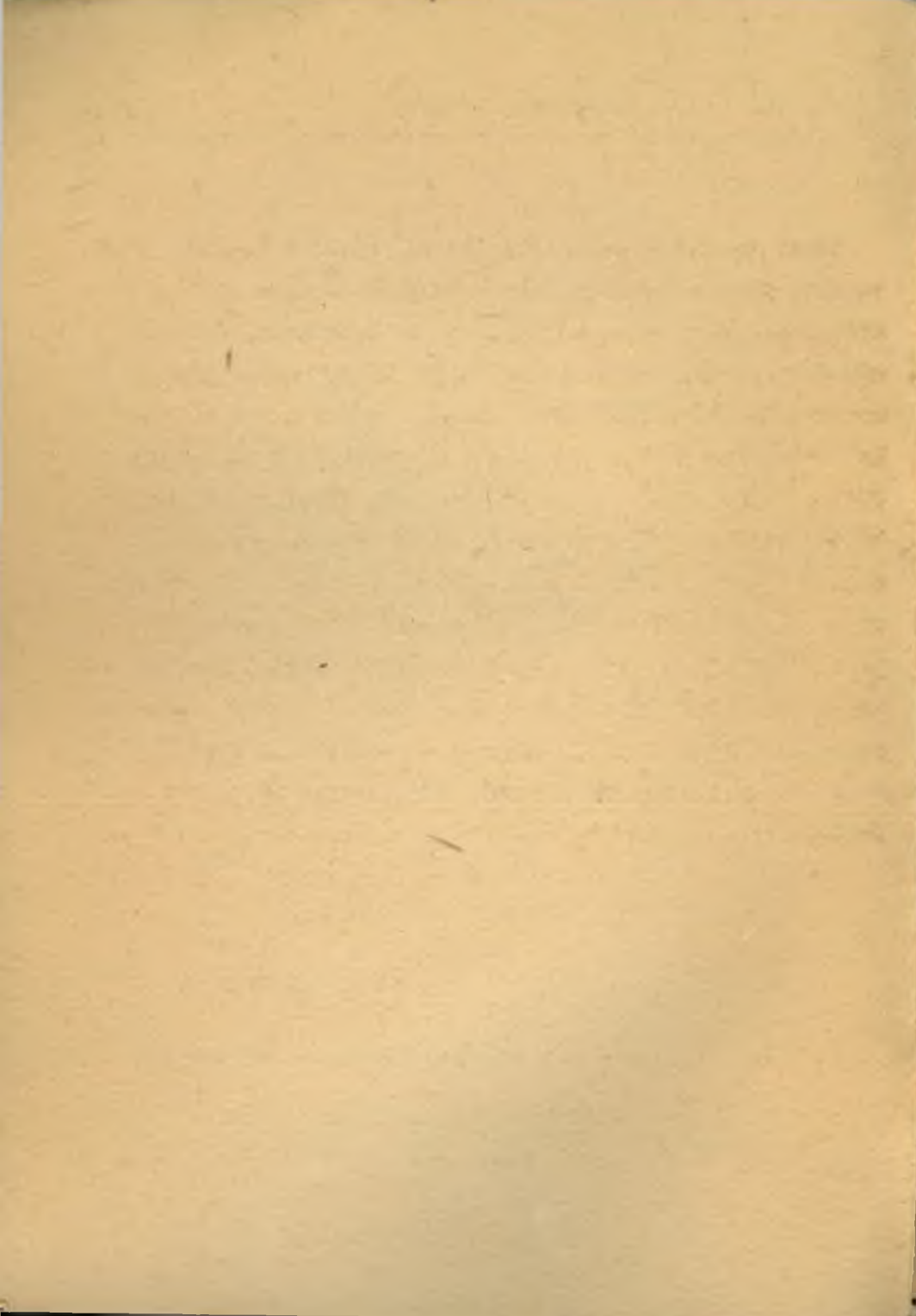
Recitačního studia Šrámkova domu v Sobotce

nastudovala

Eva Seemannová

Ústřední dům lidové umělecké tvořivosti

Praha 1966

Písmo je určeno zejména členům, vlastně členkám. Recitačního studia Šrámkovu domu v Zobotce. Nemá totiž v dětském souboru chlapce. Nechtěje si promínout, že nepoužívám označení "první dívka, druhá dívka" atd., pro nás totiž určitý verš může říkat ne n ě k t e r á dívka, ale právě jen ta jedna určitá - například motiv holčičky, která nechce jít k večeři, může říkat právě jen ta baculatá, neposlušná, číselně mluvná dívka s neobyčejnou dětskou fantasií a invencí a n ě horečky, ta, která nás stále slobí a na niž se nemohu zlobit, protože je tak dětská a samozřejmá. A jmenuje se Eva. A jiné verše může říkat jen ta nebojácná, štihlá dívka, která má tak jasný hlásek a jmenuje se Bětuška. A protože u nás "seděla v trávě" Evička, zmínili jsme Krubínovu Janičku na Evičku.

Eva SEEMANNOVÁ

Začíná Běta sama na scéně až do verše

"...Když je krásný den!"

Nástup všech dětí na scénu, seskupí se kolem Běty,
ta pokračuje.

Děti se vezbou za ruce, zatočí se. Zastaví se v půl-
kruhu.

Běta Na jaře, když kvete sad,
na světě je každý rád,
včelky, housátka,
děti, kuřátka,
motýli i ptáci,
i ti poškoláci,
ti se teprv budou hrát
na sluníčko ven -
na světě je každý rád,
když je krásný den.

Já mám jaro nejraději:
s veselými písněmi
ptáci nebe roznášejí
po lidech i po zemi.

Zdá se mi, že s nimi létám
a že kroužím oblohou -
děti, tolik modré je tam,
že ji roznést nemohau.

Zuzka Voní kvítí,
barvy svítí,
pojď, sestřičko, ven,
slunce z trávy

o - značí všechny děti

Malá Maruška se postaví trochu před děti a mluví
"za kluka"

Běta vyběhne z houfu dětí a rozpečítává, děti se
snaží schovávat se, aby "na ně nepadlo".

vstává, zdraví:

o Děti, dobrý den!

Zuzka Poobřívě,
jak se šívá
listím do zahrad.

o Nezhasni nám,
nechoď jinaš,
budeme si hrát.

Maruška Otloukej se, pišťalko,
rozkoukej se, fialko,

otloukej se, proutku z vrby,
už mně v botách nohy svrbí,

užij a bych běhal bos
a pískal si jako kos.

Běta Kdo přeběhne první kládu,
ten destane míč,
a ten vzadu, a ten vzadu
musí z lesa pryč,

Poslední slabika - Nesmí víckrát mezi děti - padne
na Evi,
ta se postaví před děti a oznamuje jim:

Verš "zima už je pryč" opakuji po ní ještě jednou všem
ty děti. Vezmou se za ruce a zatočí se, když se zastaví,
sedí Eva uprostřed nich.

a ten, kdo s té klády sletí,
nesmí víckrát mezi děti !

Eva Táta včera na venku
našel první sněženku,
vedle petrklíč,
zima už je pryč.

Jiřina Trávo, trávo, jak jsi sladká,
pro kůzlátka, pro housátka,
a co šťávy pro včeličky
přichystaly jetelíčky !

Zuzka V trávě sedí Evička.
Kdyby byla lehoučká,
jistě by ji travička
unesla jak pavoučka.

Trávě však to nevadí,
ona už si poradí,
a když vstane Evička,
vstane i ta travička.

Eva se připojí k dětem, z jejich středu se oddělí
 Maruška

Maruška vyběhne na předscénu a "trhá pampelišky" - tady,
 tam a ještě tady, a tady je taky jedna - a fouká do
 nich.

Jiřina Pojď k večeři, Evičko,
 pojď už, nebo umřeš hlady
 podívej se, sluníčko
 už zapadá za zahrady !

Eva Půjdu, ale nerada -
 Jak bych mohla umřít hlady ?
 Když sluníčko zapadá,
 celý svět je z čokolády !

Maruška -Dobré jitro, kytičky !
 o -Dobré jitro, maličky !
 Co máš dneska na práci ?

Maruška -To co ptáci zpěváci :
 mámě budu jako kosi
 zpívat celý den.

o -My jí budem z ranní rosy
 vonět do oken.

Jiřina Pampelišek plná louka
 a náš Vítek do nich fouká,
 kolem všude bílo.
 Snad tu nesněžilo ?

Eva zatáhne Marušku mezi ostatní děti.

Během těchto veršů Eva upozoruje na prstě sluníčko.
Opatrně, aby jí neuletělo, s ním poodejde se zdviže-
ným prstíčkem, dívá se na ně a oznámí dětem

Sluníčko sedmitečné !

Jarmila Kdepak ! To náš malý smíšek
fouká jako čtyři
a z těch bílých pampelišek
odletuje chmýří.

Fouká, fouká, oči mhouří
jako vláček v bílém kouři
v chmýří se nám ztratí
za vysokou tratí.

Věra Kopretina, kopretina,
všechny stejné, každá jiná.
Fouká větřík, v louce tráva
pod větříkem polehává.

Jiřina Kopretiny se však smějí,
tančí s ním a dovádějí,
dokud neodletí jinam,
k jiným bílým kopretinám.

Eva Sluníčko sedmitečné !

Někdo hodí mezi děti míč /vždycky jsem to udělala sama,
aby dopadl k Evě/. Eva jej zvedne a ptá se "Čí jsi,
míči ?"

Ostatní děti odpovídají v kruhu kolem Evy, drží se za
ruce a točí se, Eva si pohazuje míčem, pak jej odhodí.

Děti se rozestoupí, Zuzanka vezme Magdu za ruku a "běží"
s ní k potůčku.

o Jedna tečka, druhá tečka,
Vítek čeká na dědečka.

Eva Třetí, čtvrtá, pátá,
leť, beruško zlatá !

o Šestá tečka, sedmá tečka -
lítej, broučku, dokolečka !

Eva Čí jsi, míči ?

o Teď už ničí,
teď je všech,
jako motýl, jako vítr
ve vlasech !

Zuzka Barko, poběž, dej mi ručku,
ať jsme brzo u potůčku,
vždyť tam máme
dobré známé,
slunce, vedu, Barunko !

Magda Až se s vodou uvítáme,
zavoláme

Vystoupí Eva, hlásí :

Přiběhne k ní Běta.

Eva a Běta si stoupnou k sobě zády, ostatní děti se skrčí, tisknou se k sobě, protože fouká vítr.

Sednou si k sobě zády - s chutí upadnou.

Děti se vezmou za ruce, chodí v rytmu dekořa a říkají verše, stále zrychlují

Zastaví se, sprásknou ruce a pokračují v chůzi na druhou stranu.

na slunko.

Eva Když se navazíme mlíčka,
hrajeme si na jablíčka.

Běta -Já jsem hnědé kožené !

Eva -Já panenské červené !

o Vítr třese stromem,
schoveme se honem !

Tiskneme se k sobě,
Třes, větríčku, třes !

Běta+Eva Už letíme obě
na zelenou mez.

Eva Jedno hnědé kožené
Běta a to druhé červené.

o Hali, beli, haliky,
kočky vaří knedlíky,

z mléka a mouky
a mňoukají - mňouky,

krájejí heusky
na malinké kousky.

Eva ukáže do středu kruhu a vykřikne "myš!", všechny se rozběhnou, ne daleko, střídavě říkají verše o myšce.

Hali, beli, halila,
kočata se těšila,
pozvala pejska,
že si kňafy stejská,
hafy, hafy, hafy,
že mu dají taky.
Hali, beli, haličky,
kočky všecko spálily.

Eva,
pak všichni Myš !!!!

Zuzka Kde je myška, tam je kočka,
běží kočka, běží myš.
Myslíš si, že kočka počká,
až ji, myško, sníš ?

Věra Copak je, Miládko,
když usne koťátko,
copak je z koťátka ?

Magda Chlupatá hromádka.

Děti krmí slepičky

Napadne je něco jiného - Jiřinka / dá návrh,
děti hned souhlasí.

Děti se sesednou kolem Zuzanky a Jiřinky a střídavě
vypráví Zuzanka a Jiřinka, děti doplňují sborem.

o Pipipi, - na, pipipipipi !!!

Jarmila Která z našich slepiček
viděla už měsíček?

Běta Ani jedna - když se šerí,
už jsou dávno po večeři,
když vy, hvězdy, svítíte,
spí už jako zabité.

Jiřina Hrajeme si na pohádku -
o na pohádku o řepě !

Jiřina Dědek řepu zasadil,
u pole se posadil,
čekal, čekal,
mráz ho lekal,
sluníčka se bál,
dešti jenom lál.

o Bez večeře, bez oběda
čeká dědeček.

Zuzana Najednou se klíma zvedá,
roste kopeček.
"Bábo, roste řepa !"

Volají vnučky, každá ukáže vždy na další

Zuzana ukáže na Magdu

Magda ukáže na další

Zuzana ukáže

Jiřina ukáže

Chytanou se v řadě za sebou, hra pokračuje, až se skupinka svalí na zem.

Jiřina "Prosím tě, co vidíš?"

Zuzana "Bábo, což jsi slepá?"

Jiřina "Dědku, ty jsi šedivější!"

Zuzana Zavolali vnučku,

Jiřina vnučka pejska,

Zuzana pejsek kočku,

Jiřina kočka myš.

o Chytli se a čekají,
šepty, šepety, šeptají -
neslyšíš?

o Myšce byla dlouhá chvíle,
hopsala si rozpustile,
trhla kočkou,
kočka pejskem,
pejsek vnučkou,
vnučka bábou,
bába dědkem -

Běta dědek prázdné ruce měl,
nikoho se nedržel,

o udělali báb ...

Věra vyskočí a směje se,
ostatní děti se se smíchem přidají.

Děti se postaví do skupinky na předscénu a v kombinaci
sóla a sboru končí verši o mamince.

Věra Kopeček se ještě chvěje,
jak se pod ním krtek směje.

Jiřina Od hříbátka, do poupátka
všichni víme, kdo je matka.
Kolem jarem voní svět,
o ty jsi jablon a my květ.

Jiřina Stejně letos jako loni
kvete jablon za jabloní.
o Jednou zbude, matičko,
po tom jaru jablíčko.

Jiřina Jablíčko si jádra chová,
z jádra vyroste tu znova
jablon - máma, na ní květ,
o aby voněl celý svět.

